

Annex

ENTREVISTES

Salvador Filella
Barcelona

Fig 27: Salvador Filella
Font: elperiodico.com

“Una vegada nosaltres portàvem uns caps de cavall dins d’un sac per portar-los allà dalt i a la diagonal de Barcelona hi havia un embús molt gran. Era estiu i feia molta calor i dels caps se sentia pudor.

Un motorista de la guàrdia civil va passar a prop, i en sentir aquella olor, ens va fer obrir el capó i va trobar els caps de cavall. Va ser llavors quan jo per a que ho entengués, li vaig dir: “- Mire nosotros hacemos cómo Felix Rodríguez de la Fuente, el de la televisión, llevamos esta carne para que coman los buitres.” - A partir d’allà ens va entendre perfectament i ens van deixar passar.” (Com. Verb. Filella, S.)

Els canyets fins abans de la Guerra Civil espanyola eren molt habituals en qualsevol poble del món rural. Els animals domèstics que morien en aquella comunitat eren llençats a les afores del poble. Se’n deien canyets perquè normalment ho llençaven en llocs que hi havia canyes per tal que els voltors baixessin a menjar.

Després de la Guerra Civil, es va anar perdent ja que els animals es van substituir per maquinària a l’agricultura i les autoritats sanitàries es van oposar. A Catalunya sorgeixen als anys 70, quan Salvador Filella juntament amb Francisco Ferrero, Jaume Xampeny, Martí Boada i tots els col·laboradors de la xarxa d’ornitologia després d’ estudiar l’avifauna de Catalunya des del museu de zoologia detecten una baixada important en els voltors lleonats (*Gyps fulvus*), és llavors quan inspirats en una iniciativa que va tenir un noi de muntar una menjadora artificial a Montreal (Navarra), inicien contactes amb ICONA¹.

ICONA els hi va donar permís, i van iniciar les prospeccions a la zona de l’embassament de Camarassa.

¹ ICONA: Institut de la Conservació de la Natura

Com que Salvador Filella treballava al zoo, es van utilitzar les carcasses de molts animals que es donaven d'aliment cada setmana pels carnívors, en gran part cranis de cavalls que no s'havien utilitzat per donar de menjar, així com també els cossos d'alguns animals que havien causat baixa en la població i que no tenien cap malaltia contagiosa. En aquest cas, els cadàvers eren molt variats: des d'una cria d'hipopòtam fins a un senglar africà.

Després de molts fracassos van aconseguir fer baixar a dos individus a prop de la Serra de Sant Mamet, en una muntanya particular amb la sort de que l'amo els hi va cedir el terreny per començar a prospectar la zona.

Poc a poc, els voltors (*Gyps fulvus*) van començar a baixar. A partir de llavors, van anar portant menjar setmanalment, d'aquesta forma la colònia immediatament va créixer molt.

En vista de l'èxit del canyet, van intentar fer el mateix als ports de Tortosa – Beseit (Tarragona). Allà conjuntament també amb ICONA van aconseguir poder construir-lo dins la reserva nacional de caça, el qual no era un terreny particular, sinó que era propietat estatal.

L'any 1985, finalment la Generalitat de Catalunya se'n fa càrrec dels canyets juntament amb alguns dels col·laboradors de la xarxa d'ornitologia.

Victòria Roig Farras Escorxador Mafriseu (La Seu d'Urgell)

La propietària de l'escorxador Mafriseu, Victòria Roig Farras, qui dirigeix les instal·lacions situades a la comarca de la Seu d'Urgell va concedir al Grup Planeig una visita guiada.

Fig. 28: Visita a l'escorxador Mafriseu (La Seu d'Urgell)
Autor: Grup Planeig

L'escorxador Mafriseu és

una indústria càrnica, fundada el 1961, per Joan Estany Ribera i continuada amb gestió familiar. Selecciona, espedeja i distribueix carn de porc, xai i vedell, a més de produir embotits i elaborats carnis tradicionals de l'Alt Pirineu.

Tota l'activitat que es duu a terme a Mafriseu es realitza respectant l'entorn, així com la seva matèria primera, la qual prové de la producció ramadera dels boscos i prats naturals de dall de caràcter pirinenc.

L'escorxador integra un col·lectiu ramader, des d'on s'impulsa l'activitat econòmica de la zona, coordina el procés productiu, concentra el sacrifici dels animals, desenvolupa empresarialment la producció i finalment en comercialitza la carn.

Els vedells que arriben a l'escorxador obtindran certificats diferents en funció del seu registre vigent. Els que formen part de la tipologia de producció ecològica utilitzen un registre diferent i una altra documentació respecte els que no hi pertanyen.

En el cas dels vedells ecològics, per tant, passaran tres controls diferents i adquiriran tres certificacions diferents: l'oficial que tenen tots els vedells europeus, IGP² i l'ecològica.

En arribar a l'escorxador, els vedells són tancats en quadres separades. Mai es podran barrejar vedells de diferents ramaders, ni tampoc ajuntar mascles amb

² IGP: Indicació Geogràfica Protegida

femelles, ja que podrien barallar-se o muntar-se, causant estrès i tanmateix forts cops a la carn la qual cosa provocaria una carn de poca qualitat. Per tant, com més tranquil es trobi l'animal, més qualitat tindrà la seva carn.

Per tal de determinar la qualitat de la carn i precisar com madurarà se'n mesura el pH després del sacrifici i abans d'haver transcorregut les 24h, ja que per a AGP³ és obligatori. Per una millor qualitat de la carn també és important que l'animal estigui molt ben dessagnat.

L'escorxador disposa d'un veterinari oficial per a cada tipologia de carn, ja sigui boví, cabrit, oví, etc. El veterinari realitza el protocol per tal de determinar que el procediment es duu a terme correctament i que l'animal no pateix o és portador de cap malaltia.

En el cas de Mafriseu, Pere-Miquel Pares i Casanova, el veterinari de l'escorxador, va ser el motor del canyet a la Vall d'Alinyà, ja que per tal de reduir els costos de la retirada de subproductes cap a la incineradora els va reconduir cap a una causa conservacionista alimentant els voltors.

El fet que avui subministren l'aliment per al PAS sorgeix perquè el veterinari de l'escorxador de Mafriseu (Pere-Miquel Pares i Casanova)

Un cop sacrificat, se li col·loca una etiqueta en la qual consta el dia que ha nascut el vedell, el dia que s'ha sacrificat, a quin ramader pertany i de quin poble prové.

Les peladures, els ossos, les freixures i les potes de xai no destinades per a la comercialització són emmagatzemades setmanalment en un frigorífic especial per a subproductes, i més tard recollides per realitzar els aportats al canyet de la Vall d'Alinyà. Per tant, l'escorxador Mafriseu és l'encarregat de subministrar l'aliment per al PAS de la Vall d'Alinyà.

En el cas del material específic de risc (intestins), una empresa incineradora s'encarrega de recollir-lo un cop per setmana, generalment un dia després de la matança, per tal de minimitzar les olors i els contagis de bacteris.

³ AGP: Agricultura, Ganadería y Pesca

Aleix Millet Sargatal Alinyà

*Fig. 29 Aleix Millet Sargatal
Autor: Grup Planeig*

El Tècnic superior en Gestió i organització de recursos naturals i paisatgístics i ornitòleg Aleix Millet ha estat l'encarregat de la gestió del PAS d'Alinyà durant els últims 10 anys. Gràcies a la seva tasca, s'han pogut especificar els aportacions realitzats per tal d'afavorir aquelles espècies més vulnerables, com el voltor negre i el trencaalòs.

El PAS s'ha anat adaptant a les circumstàncies de la vall. Inicialment es feien grans aportacions sense especificar les espècies. Quan es va iniciar el projecte de reintroducció del voltor negre (*Aegypius monachus*) aquestes aportacions varen anar canviant al llarg del temps.

Actualment, l'objectiu principal del PAS d'Alinyà és fer aportacions per tal de fixar els voltors negres a la zona pirenaica. Si es fan aportacions per al voltor negre, en retruc s'afavoreixen les altres espècies.

Els individus seleccionats per al programa de reintroducció procedeixen principalment d'Extremadura i Andalusia (les dues comunitats que contenen la població més nombrosa de voltors negres d'Europa). Tots aquells individus es porten al volader d'Alinyà per tal que s'aclimatin a l'espai; mesos més tard són alliberats. Si durant l'estiu hi ha cries en captivitat, aquestes també s'alliberen mitjançant el hacking⁴.

⁴ Hacking: o cria campestre, en el qual les atencions dels progenitors i el procés de desenvolupament són coberts per la gàbia i les cures del cuidador, oferint la capacitat de desenvolupament i musculació, l'aportament d'aliment i l'adaptació a l'entorn receptor.

De tots aquells individus alliberats, una petita part d'aquests han sobreviscut i s'han instal·lat a la zona creant una colònia. Quan aquesta comença a reproduir-se, és més fàcil que altres individus exògens en dispersió es fixin a la mateixa zona, assolint així l'objectiu de crear un connector entre la colònia francesa i la ibèrica. Per complir-ho satisfactòriament s'han de fer alliberaments durant mínim 10 anys per garantir una colònia estable.

La colònia actual, segons Millet, compta amb uns 50 individus, 27 d'ells fixats (reproductors i sedentaris) i uns 22 flotants (en etapa de dispersió). Amb la colònia actual es podria arribar a parlar ja d'un punt de connexió de poblacions.

“Si no els hi posés menjar tant a sovint al final els individus marxen perquè no troben aliment fàcilment. Més val abocar poca quantitat diàriament o cada dos dies que fer aportacions puntuals amb molta quantitat” (*com. Verb. MILLET, A.*)

D'altra banda s'ha demostrat que la gestió dels PAS és molt diferent entre la de la Fundació, els de la Generalitat i els gestionats per particulars. “Els PAS gestionats x la Generalitat només aboquen cadàvers sencers, mentre que el d'Alinyà fa aportacions més específics” (*com. Verb. Millet, A.*). El tècnic passa hores preparant l'aliment i observant quines espècies s'hi troben a la zona i quines no, per tal de ser més específic a l'hora de fer els aportacions. Tota aquesta feina es veu reflectida en els documents anuals realitzats per Millet, que entrega a les competències de la Generalitat al final de la temporada. Malauradament aquests documents romanen guardats i l'ús que se'n fa d'ells és ínfim. En conseqüència, les millores que es demanen per al PAS no es duen a terme, ja que és la pròpia Generalitat qui no dona resposta.

La principal crítica de l'expert és la falta de coordinació entre els diversos PAS catalans i les pautes a seguir de cadascun, que haurien de provenir des de la pròpia administració. Tot i així, segona ha pogut comprovar el grup, és un tema molt complex: “*Si ja és complicat unificar reglaments en una mateixa comunitat autònoma, és pràcticament impossible unificar els PAS de la resta de l'estat, ja que les lleis de cada comunitat són molt diferents*”, “*Cadascú gestiona els PAS segons els seus interessos, però ningú ho fa pel benefici de les espècies. Problema: on està l'equilibri entre la conservació i l'ecoturisme?*” (*com. Verb. Millet, A.*).

A més, l'agrupació de PAS als Pirineus genera sedentarisme en les espècies, per tant no colonitzaran nous territoris i produirà més competència intraespecífica i interespecífica. Això passa a petita escala a Catalunya però a gran escala als Pirineus.

Gràcies a la Fundació, aquest PAS es modèlic en molts àmbits i en especial en quant a conscienciació i a l'activació econòmica de la zona. És un projecte de conservació obert al públic, per tant es centra en les espècies en primer lloc i després s'obre al públic per fer educació ambiental.

**Jordi Sargatal
Barcelona**

*Fig. 30: Jordi Sargatal
Font: Sociedad.elpais.com*

VOLTORS:

Els voltors només s'alimenten de carronya, i per tant cada dia s'han de desplaçar quilòmetres per tal d'alimentar-se. Això fa que tinguin més probabilitat de patir col·lisions amb línies elèctriques, ingestió d'esquers enverinats, etc.

A part d'això els voltors tenen altres limitants que són importants. Per exemple, hi ha zones amb molta disponibilitat de menjar, com Doñana, on els voltors comuns quan crien poden anar-hi amb dificultats, ja que no hi ha penya-segats i per tant han de calcular molt l'esforç d'anar i tornar.

El fet d'haver-se de desplaçar per buscar menjar, suposa que si no en troben poden passar un màxim de 5-6 dies fins a morir-se d'inanició. És per això que tenen estratègies molt eficients a l'hora de buscar aliments.

Per exemple, el voltor comú viu en colònia, i cada dia volen en grup. Cada voltor té la funció de buscar aliment mirant al terra (és el sentit que més desenvolupat tenen), i quan el localitzen comencen a donar voltes sobre del cadàver, fent de efecte crida per a la resta de voltors.

Els corbs i els milans també fan l'efecte crida per als voltors, tant al voltor comú com el negre. Al corb i als milans els hi interessa que baixi el voltor ja que així comença a estripar el cadàver deixant pas a les parts toves.

Un cop tenen la certesa de que l'animal es mort baixen ràpidament i es crea competència entre ells, els primers en arribar menjaran la major part del que hi hagi disponible, i la resta s'haurà de conformar amb els trossos petits o res. Això els perjudica ja que la energia per arribar fins allà i per emprendre el vol ja l'han gastat sense haver-ne obtingut de nova.

Això passa amb el voltor comú, però les 4 necròfagues fa una feina coordinada:

- Primer baixa el voltor comú, que té el cap desproveït de plomes per poder-lo introduir pels orificis i així alimentar-se de les parts toves.
- El voltor negre té el bec més potent, per arrancar pell i nervis.
- L'aufrany va agafant trossets petits que queden escampats
- El trençalòs s'empassa ossos sencers (a vegades, quan s'empassen un os molt gran, li queda entravessat al coll, i es va digerint per fases entre l'esòfag i l'estomac).

Per això és important la presència de les 4 espècies. Soles poden viure, però la seva funció la compleixen conjuntament.

Per tots aquests motius, en un PAS, depenent de l'espècie a la que es vol afavorir, la freqüència i la quantitat d'aliment abocat varia.

- Al voltor comú li agrada més una gran presa, com una gran vaca, i per tant amb un cop que s'alimentin a la setmana ja poden viure.
- En canvi, el v. negre, l'aufrany i el trençalòs solen anar a llocs on hi ha poca cosa (trossos petits).
- El voltor negre és molt colonial. Per això es construeixen nius artificials, per intentar atreure'ls.

Els voltors són una màquina formada per 4 peces que s'encarreguen de fer desaparèixer cadàvers en qüestió de minuts.

LEGISLACIÓ AMB IMPACTE SOBRE ELS VOLTORS:

Una cosa que els va perjudicar moltíssim a nivell d'Estat Espanyol va ser la Junta de Extinción de Alimañas.

A qualsevol caçador que portés potes d'aus rapinyaires o cues de guilla a l'ajuntament se'ls havia de pagar una compensació econòmica. També s'acceptaven els voltors, tot i saber que realitzaven una funció positiva, ja que en molts pobles ja existien els canyets o "muladeros" de tal manera que si moria qualsevol animal el llançaven allà i els voltors s'encarregaven de¹⁶⁷

eliminar-los.

Aconseguir potes de voltor era molt fàcil. Els caçadors tiraven esquers enverinats amb estricnina de tal manera que quan el voltor s'alimentava moria tot just després de la ingestió del verí.

Tot això va provocar una matança espectacular de manera que el voltor va desaparèixer de gran part de les zones d'Europa.

L'any 1973, gràcies a la feina realitzada per Rodríguez de la Fuente a través de l'educació ambiental es va derogar la llei de la Junta de Alimañas. Des de que es va derogar la llei fins que realment els caçadors van deixar de matar voltors va passar força temps.

Ara hi ha problemes de gestió. En Jordi afirma no creure's el fet de que els voltors ataquin a ramats (ell mateix ensenya un vídeo d'una vaca morta amb el vedell).

Jordi afirma que per a que això passi cal que la vaca es trobi en unes condicions límits. És a dir, probablement la vaca no s'hagués pogut recuperar i hagués mort. Si la vaca o el vedell moren en un part és normal que els voltors se'l mengin a través dels orificis com l'anús, però que els ataquin i el matin ja és una altra cosa.

Normalment si una vaca es pot moure els voltors no s'atansaran. Ara, si la vaca queda al terra després del part i tarda en recuperar-se, en el cas de que els voltors baixin començaran a picar i aleshores sí que la mataran, tot i que la vaca potser s'hagués pogut recuperar amb servei veterinari.

Això sí que genera un problema, ja que pel ramader suposa una pèrdua econòmica important, i tenint el sentiment d'haver pogut salvar la vaca de no ser pels voltors.

També cal tenir en compte que altres vegades són els corbs els que baixen primer.

A la Cerdanya s'ha donat bastants casos de corbs que atacaven petits xais. Això cal controlar-ho perquè és evolució. Si es deixa que això passi cada vegada les adaptacions faran que passin més aquests casos. Per tant cal matar els exemplars de corb que es vegi que segueixen aquest comportament.

Aleshores cal conservar les necròfagues perquè són vitals per l'equilibri del sistema, però compensar els casos d'atacs que es donin.

Això també genera un problema que és la picaresca que es crea entre els

ramaders, que aprofiten la compensació, per potser, vaques que estan malaltes, deixar-les al camp perquè els voltors les matin i així rebre la compensació pertinent. Això és així perquè s'ha demostrat que les denúncies per atac de vultur són positives només en un 5% dels casos. A més a més caldria preguntar-se com és que es donen atacs aquí i no a Navarra o a Andalusia, per exemple.

Des de l'any 73 el vultur consta de protecció legal com a espècie protegida. Va passar de ser perseguida legalment a ser protegida legalment.

RELACIÓ DEL JORDI SARGATAL AMB LA FUNDACIÓ CATALUNYA-LA PEDRERA, HISTÒRIA DE LA COMPRA DE LA FINCA D'ALINYÀ.

Va ser el director de la Fundació Territori i Paisatge i qui va descobrir i comprar la finca d'Alinyà. També va ser del director del Parc Natural dels aiguamolls del l'Empordà.

A través d'un amic que en Jordi tenia als aiguamolls es va assabentar que Alinyà estava en venda. Jordi no sabia on era, i quan la va visitar se'n va enamorar.

Alinyà és la finca més gran de Catalunya amb gairebé 5000ha, i amb un desnivell que va del 500m d'alçada fins a 2000m.

Jordi es va adonar que hi havia llocs molt interessants, com l'altiplà de la Cabolla Verda a 2000m d'altitud, o un bosc centenari entre d'altres. També li va cridar l'atenció els poblets de la zona, com Llobrea i Ossera.

Des de l'obra social de la Caixa se li donaven a Jordi Sargatal uns 8M d'euros per poder gastar en la compra de terrenys. El que ell va intentar va ser comprar zones poc protegides i fora dels parcs perquè així li atorgava una nova protecció ampliant la conservació de la natura al llarg de Catalunya.

Però la gent del poble volia que la finca fos pública. Tot i així, a través de diferents acords, i de demostra'l-s'hi als habitants que la compra de la finca per part de la fundació tindria repercussions positives en l'economia de la zona, es va arribar a un consens.

El seu objectiu era el de protegir i ampliar la vida i la biodiversitat de la zona. Des del primer moment ell tenia la intenció de fer tornar el vultur en aquella zona.

Per tal de convèncer a la gent del poble de que el canvi seria positiu els hi¹⁶⁹

va explicar tot lo anterior, i també els hi va donar la idea d'explotar la patata del Buffet.

Una de les primeres coses que es van fer va ser que cada any des de la pedrera es feien paneres d'Alinyà, amb tot productes autòctons i que es produïen al llarg de l'any.

Com que tot això no els va convèncer en Jordi els va proposar que demanessin allò que els hi agradaria per al poble i per a ells mateixos.

La gent del poble li van comunicar a en Jordi que la seva opinió era que per a tornar la vida al poble, el que calia era reobrir l'escola que estava tancada feia 30 anys. Per reobrir l'escola calien un mínim de 4 nens, i el que van intentar fer va ser convèncer als joves que havien marxat de que tornessin.

Aleshores, Jordi, va anar casa per casa demanant a les famílies dels joves que estaven treballant fora que podria fer ell (en representació de la Fundació Territori i Paisatge) perquè tornessin al poble.

Per diferents motius, el que varen demanar fou bestiar. Així dons se'ls va proporcionar ramats al Juanjo i al Gilet.

Una altra idea que varen tenir als inicis va ser la de construir un ecomuseu de races autòctones domèstiques de bestiar de Catalunya i el Pirineu on es poguessin veure en una zona determinada les diferents espècies per grups en tancats, i també ramats lliures pasturant per la finca.

L'avantatge que tenia aquesta idea és que alhora ja es proporcionava menjar per als voltors.

HISTORIA DEL PAS D'ALINYÀ I LA REINTRODUCCIÓ DEL VOLTOR NEGRE:

Des de que Jordi estava als aiguamolls sempre havia pensat en retornar espècies que havien desaparegut com les cigonyes o la llúdriga.

El voltor negre en aquell moment només es trobava a Mallorca (Serra Tramuntana), al sud d'Espanya i al Massís Central Francès. Per això va sorgir la idea de construir un canyet, per atreure el voltor negre a la vall d'Alinyà i així crear un punt de connexió entre les poblacions de la península i les poblacions franceses.

De seguida es van autoritzar i es van construir els canyets de Boumort i¹⁷⁰

Alinyà paral·lelament.

En aquella època encara no hi havia trençalòs a la zona, només dues parelles d'aufrany i poquíssims individus de voltor comú.

Per tal de reintroduir el voltor negre la Fundació Territori i Paisatge es va coordinar amb la Fundación Buitre negro (amb seu a Mallorca però d'origen Alemany).

En canvi, Boumort es va aliar amb GREFA (ubicada a Madrid).

Entre tots, l'objectiu era garantir la reintroducció del voltor negre. Alguns escèptics creien que mai s'aconseguiria ja que en aquell moment no s'havien trobat proves de que el voltor negre hagués estat a Catalunya. Posteriorment si que s'han trobat restes d'ossos de voltor negre que confirmen la seva presència al Pirineu Català.

Però els que van iniciar la reintroducció del voltor negre van ser el propi Jordi (juntament amb la fundació Territori i Paisatge), en Miquel Rafa (cap de gestió de la fundació Territori i Paisatge), en Suso Garzón (Fundación Buitre Negro), una parella de Mallorca, l'Ernesto Álvarez (GREFA), en Mario Álvarez i l'Oriol Bernet (Boumort), Xavier Marco i en Daniel Sánchez (Medi Natural de Lleida).

La primera vegada que Jordi Sargatal va “tirar” menjar per als voltors va ser a la Garrotxa. Va convèncer a ICONA per a poder portar animals que morien al zoo a la zona, per veure si baixaven els voltors.

A en Jordi li agradaria que a la llarga les poblacions de voltor negre arribessin a l'Empordà i a l'Albera.

ELS PUNTS D'ALIMENTACIÓ SUPLEMENTÀRIA:

En les ultimes dades que es tenen dels voltors marcats amb GPS és que aquests es mouen de canyet a canyet. Com ja s'ha explicat anteriorment, aquestes aportacions suposa una opció excel·lent per als voltors, que disposen de menjar a l'abast i amb freqüència, i a més a més segur.

A França, per exemple s'estan habilitant i obrint granges que tenen tancats a les parts de fora, i en cas que un animal mori el poden llençar directament allà per a que les necròfagues s'alimentin. Això és una opció que es podria potenciar a Catalunya.

En aquest moment la gran part de les poblacions de voltors a Catalunya es¹⁷¹

situen al nord-est, especialment als Pirineus i també als Ports, a Tarragona.

És per això que també seria molt interessant, i cal fer, nous PAS en zones del Pirineu i Prepirineu on encara no n'hi ha, des de la Cerdanya fins a Planoles (on hi ha l'últim PAS fins arribar al Mediterrani pel Pirineus), i estirar les poblacions cap al Montgrí. Poca a poca avançar cap al sud, alhora dels Ports pujant cap a Tarragona i sobretot aprofitar aquelles zones amb més ramaderia, com la plana de Lleida.

Construir tants PAS pot acabar “malacostumant” als voltors, però és el que cal per tal de protegir-los. A més a més no hauria de suposar un problema, ja que les aus a la disposició del medi natural. Per exemple, els voltors s'autoregulen. Quan hi ha menys disponibilitat d'aliment al medi es reproduïxen menys.

Tot i així, una bona gestió dels canyets és imprescindible per tal que les quatre espècies de voltors es mantinguin en equilibri, sense crear competències entre individus, ni a nivell interespecífic ni a nivell intraespecífic.

Segons l'espècie que vulguis afavorir has de tirar un tipus de carn en concret, i d'una manera en concret. Per exemple, el vultur negre prefereix els trossos petits i repartits, per una zona entre matollars o sota arbres baixos. El vultur negre és més “forestal” que el vultur comú.

A vegades en un punt d'alimentació, tot i dur-ne una bona gestió, no se sap perquè, pot ser que no baixin voltors. És per això que cal també triar molt bé la zona on es construirà, tenint en compte la ubicació geogràfica, les pendents i la disponibilitat de cadàvers. Al vultur li costa molt arrancar el vol, sobretot amb el pap ple. Per això també és important que la zona estigui vallada, per evitar possibles atacs de gossos salvatges o altres animals.

Com exemples de bona gestió d'un PAS en Jordi pensa que Alinyà ho és així com el de Buseu.

A en J.Sargatal el cas de Buseu li agrada en concret. Buseu era un poble abandonat, i en Jordi Canut, que viu a Jerri de la Sal va decidir reconstruir-lo. Allà, a Buseu, s'està creant un poble que intenta ser sostenible i auto-gestionat. Però per tal de tenir un guany econòmic extra i poder-lo mantenir es va decidir crear un PAS. tal de mantenir-ho e es va decidir muntar un PAS. En aquest PAS Jordi assegura haver vist, simultàniament uns 200 voltors comuns, 19 trencalossos i 22 voltors negres.

Opcions com el cas de Jerri de la Sal són fantàstics, ja que els voltors¹⁷²

aprofiten el nínxol ecològic circumstancial i alhora es recupera el poble abandonat.

Un altre cas de bona gestió del PAS segons Jordi Sargatal és el que va crear Ramon Mora Grega, capità de marina mercant i fill de Vallderoures. El seu somni sempre havia estat de de portar un canyet. El va ubicar als Ports. Va aconseguir que tots els conills morts de Matarranya s'aboquessin al PAS.

Ara ja fa 14 anys que aquest PAS funciona, i s'hi poden veure més de 500 voltors alhora. Just al costat del punt d'alimentació hi ha una alberg des d'on es pot gaudir de l'espectacle.

Per tant és molt important, també, potenciar al màxim el canyet envers del ecoturisme relacionat amb l'ornitologia, perquè és un benefici econòmic i alhora una manera de fer educació ambiental

PLANS DE FUTUR PER LA VALL D'ALINYÀ /COM LI AGRADARIA VEURE ALINYÀ A EN JORDI SARGATAL D'AQUI 20 ANYS.

El que m'agradaria seria poder-hi trobar les 4 espècies de voltors que podem trobar a Europa (que ja hi són), però encara més.

Lo ideal seria que s'hi haguessin "instal·lat" llops, ossos i Linx ibèric. Com ja sabeu prop d'Alinyà hi ha un parell de pobles, que es diuen Llobera i Ossera, i no és casualitat. Llobera ve de llop com ossera d'os i això és perquè anys enrere ja n'hi havia hagut, és una zona d'habitat potencial per a aquestes espècies.

REGULACIÓ DE L'ÚS DEL PLOM:

Tot i que la intenció és crear una llei per a prohibir l'ús del plom per la caça, hi ha una dificultat molt gran a l'hora de fer-hi front, i és que a l'hora de matar les bales de plom són molt més eficients que altres materials.

L'impacte de la bala de plom fa una ferida "neta" a l'animal, és més letal. Pel contrari les bales d'altres materials un cop impacten contra l'animal es fan miques, el dany no és tant fort i aquest té més possibilitats d'escapar-se, perdent així la presa. A més a més la bala calibra millor.

Si l'animal s'escapa i mort dessagnat al cap d'hores els voltors se'l menjaran. Si ingereixen la bala de plom, si és molt gran, la trauran sencera amb les femtes.

Realment no s'han donat casos tant greus de plombisme amb els voltors¹⁷³

com amb els ànecs.

ALTRES DADES INTERESSANTS

- La població d'aufrany a Catalunya esta augmentant.
- S'han donat casos en que caçadors furtius de l'africa enverinen l'animal amb estricnina (o altres verins) i només ingerint la carronya moren. Això ho fan per evitar que els voltors facin l'efecte crida (volin sobre del cadàver) i alertin als guardes dels parcs, enxampant-los. S'han arribat a trobar 600 voltor morts al voltant de cadàvers.
- L'Empordà és la única zona d'Europa que admet als cinc grans: Os, llop, els 2 linx i la foca.
- El bec del voltor no és tant punxant com el de l'àguila daurada.

FOTOGRAFIES

Fig. 31 : Individu de
Gypaetus barbatus
alimentant-se al
hide d'Alinyà,
Autor: Grup Planeig

Fig.32 : Individu de Gypaetus barbatus jove al hide d'Alinyà
Autor: Grup Planeig

Fig.33 : Individu de Gypaetus barbatus al hide d'Alinyà
Autor: Grup Planeig

Fig.34 : Individu de Gyps fulvus i Corvus corax al hide d'Alinyà
Autor: Grup Planeig

Fig.35 : Individu de Gyps fulvus alimentant-se al hide d'Alinyà
Autor: Grup Planeig

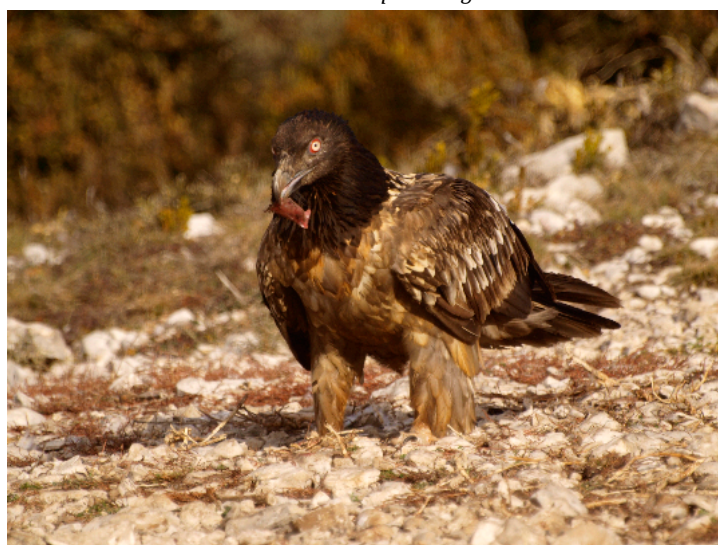

Fig. 36: Individu de Gypaetus barbatus jove alimentant-se al hide d'Alinyà
Autor: Grup Planeig

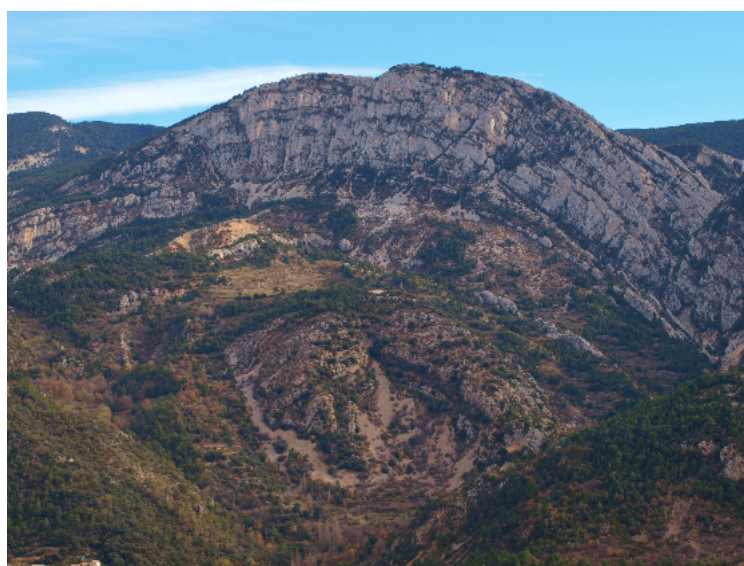
Fig. 37: Parella de Gypaetus barbatus alimentant-se al hide d'Alinyà
Autor: Grup Planeig

*Fig.38 : Observacions del Roc de la Pena
Autor: Grup Planeig*

*Fig.39 : Observació de Gyps fulvus des del Roc de la Pena
Autor: Grup Planeig*

*Fig.40 : Observació del Roc de la Pena
Autor: Grup Planeig*

Fig.41 : Individu de Gyps fulvus sobrevolant el PAS d'Alinyà
Autor: Grup Planeig

Fig. 42: Individu de Gypaetus barbatus sobrevolant el hide d'Alinyà
Autor: Grup Planeig

Fig.43 : Individu de Gypaetus barbatus jove sobrevolant el hide d'Alinyà
Autor: Grup Planeig

Fig.44 : Realitzant aportacions al PAS d'Alinyà
Autor: Grup Planeig

Fig.45 : Realitzant aportacions al PAS d'Alinyà
Autor: Grup Planeig

Fig. 46: Realitzant aportacions al PAS d'Alinyà
Autor: Grup Planeig

Fig. 47: Individu de Gyps fulvus al hide d'Alinyà
Autor: Grup Planeig

Fig.48 : Individu de Corvus corax al hide d'Alinyà
Autor: Grup Planeig

Fig. 49: Individus de Gyps fulvus al hide d'Alinyà
Autor: Grup Planeig

LEGISLACIÓ

**ORDRE AAM/387/2012, de 23 de novembre, relativa a
l'alimentació d'espècies necròfagues d'interès comunitari.**

Dades bàsiques	
Rang del document	Ordre
Organisme emissor	Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
Núm. del document	AAM/0387/2012
Data del document	23/11/2012
Data de publicació	29/11/2012
Diari oficial	DOGC
Núm.	6264

El Reglament (CE) 1069/2009, del Parlament Europeu i del Consell, de 21 d'octubre, pel qual s'estableixen les normes sanitàries aplicables als subproductes animals i productes derivats no destinats al consum humà i pel qual es deroga el Reglament (CE) 1774/2002, de 3 d'octubre, estableix que l'òrgan competent pot autoritzar l'alimentació dels animals salvatges amb subproductes animals no destinats a consum humà de categoria 2 i 3. Així mateix, aquest Reglament estableix que l'òrgan competent pot autoritzar l'ús de determinats materials de categoria 1, en concret els cossos sencers o parts d'animals morts que continguin material especificat de risc, per tal d'alimentar espècies en perill o protegides d'ocells necròfags i altres espècies que viuen en

*Fig. 50: Dades bàsiques de l'ordre AAM/387/2012
Font: Portaljuridic.gencat.cat*

el seu hàbitat natural, amb l'objecte de fomentar la biodiversitat.

Amb posterioritat a l'adopció del Reglament (UE) 142/2011, de 25 de febrer, pel qual s'estableixen les disposicions d'aplicació del Reglament (CE) 1069/2009, i en el marc del règim intern establert pel Reial decret 1632/2011, de 14 de novembre, pel qual es regula l'alimentació de determinades espècies de fauna silvestre amb subproductes animals no destinats a consum humà, esdevé necessari establir el règim aplicable per permetre la realització d'aquestes activitats a Catalunya. A aquests efectes, cal que es delimitin les zones de protecció per a l'alimentació d'espècies d'ocells necròfags d'interès comunitari, els requisits i les obligacions que han de complir les explotacions ramaderes ubicades en aquestes zones per alimentar ocells necròfags mitjançant la no-retirada dels animals morts de l'explotació, així com la creació de canyets o punts d'alimentació suplementària per a l'alimentació d'aquestes espècies d'ocells i el règim d'autorització corresponent.

Per tot això, a proposta de les direccions generals d'Agricultura i Ramaderia i de Medi Natural i Biodiversitat, d'acord amb el Decret 336/2011, de 10 de

maig, de reestructuració del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, i en ús de les atribucions que m'han estat conferides,

Ordeno:

Article 1

Objecte

La present Ordre té per objecte establir el règim d'autorització aplicable a:

- a) Les explotacions ramaderes d'animals domèstics de les espècies bovina, ovina, caprina i equina que no siguin objecte d'aprofitament intensiu ubicades en zones de protecció per a l'alimentació d'espècies d'ocells necròfags d'interès comunitari, amb la finalitat d'efectuar l'alimentació d'aquestes espècies mitjançant la no-recollida dels animals morts de les explotacions.
- b) La creació de canyets o punts d'alimentació suplementària per a l'alimentació d'espècies d'ocells necròfags d'interès comunitari, en els quals s'hi podran dipositar materials de categoria 2 i 3 com també materials de categoria 1 d'animals domèstics de les espècies ovina, caprina i equina.

Article 2

Delimitació de les zones de protecció per a l'alimentació d'espècies d'ocells necròfags d'interès comunitari

2.1 Les zones on es pot efectuar l'alimentació d'espècies d'ocells necròfags d'interès comunitari mitjançant cossos sencers o part d'animals morts domèstics de les espècies bovina, ovina, caprina i equina d'explotacions ramaderes són delimitades mitjançant resolució de la persona titular de la direcció general competent en matèria de medi natural, previ informe del Conselh Generau d'Aran quan s'incloguin zones ubicades al territori de la Vall d'Aran, la qual s'ha de publicar al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya. Aquestes zones estan situades en forests públiques, comunals o no, o en altres terrenys d'altitud superior a 1.400 metres, en els municipis relacionats a l'annex d'aquesta Ordre.

2.2 La delimitació de les zones de protecció per a l'alimentació d'espècies d'ocells necròfags d'interès comunitari es pot consultar al web de la Generalitat de Catalunya.

Article 3

Requisits per a l'autorització de les explotacions ramaderes

Les explotacions ramaderes ubicades en zones de protecció poden ser autoritzades per tal de no recollir els animals morts de les espècies referides a la lletra a) de l'article anterior, quan compleixin els requisits següents:

- a) No desenvolupar un aprofitament ramader intensiu.
- b) Estar qualificades sanitàriament de les malalties amb programes de lluita i eradicació vigents, si bé l'òrgan competent per concedir l'autorització pot exceptuar el compliment d'aquest requisit en funció de la valoració de la corresponent anàlisi de risc, i no haver estat objecte de confirmació de la presència real o sospitada d'una malaltia transmissible als éssers humans o als animals.
- c) Complir el programa de vigilància de les encefalopaties espongiformes transmissibles aplicable d'acord amb el Reglament (CE) 999/2001, de 22 de maig, pel qual s'estableixen disposicions per a la prevenció, el control i l'eradicació de determinades encefalopaties espongiformes transmissibles.

Article 4

Obligacions dels titulars d'explotacions autoritzades referides al trasllat i a la traçabilitat de les baixes

Les persones titulars de les explotacions ramaderes autoritzades han de realitzar les actuacions següents:

- a) Traslladar les baixes que es puguin produir dins o a prop dels cursos d'aigua, llacs, basses o estanys, a una distància superior a 100 m, a l'efecte d'evitar la contaminació d'aigües superficials, tan bon punt en tinguin coneixement i les condicions d'accés ho permetin.
- b) Traslladar les baixes que es puguin produir a menys de 100 m de carreteres asfaltades, camins principals o nuclis habitats, sempre que es garanteixi la minimització dels perills i les molèsties a les persones, tant bon punt en tinguin coneixement i les condicions d'accés ho permetin.
- c) Garantir la traçabilitat de les baixes no recollides mitjançant l'anotació corresponent als registres de l'explotació i la seva comunicació a l'òrgan competent en matèria de ramaderia de l'oficina comarcal del departament competent en matèria de ramaderia on s'ubiqui l'explotació, d'acord amb el que estableix la normativa específica aplicable.

Article 5

Procediment d'autorització de les explotacions ramaderes

5.1 Les persones titulars de les explotacions ramaderes han d'adreçar les sol·licituds d'autorització a la direcció dels serveis territorials del departament competent en matèria de ramaderia, les quals es presentaran¹⁸⁶

preferentment davant les oficines comarcals del mateix departament, sense perjudici de fer ús de la resta de mitjans permesos per la legislació vigent en matèria de procediment administratiu.

Quan sigui procedent, s'han de presentar davant el Conselh Generau d'Aran, a qui correspon atorgar l'autorització que correspongui.

5.2 Amb la sol·licitud d'autorització s'ha d'aportar la documentació que acrediti que la persona titular de l'explotació és alhora titular del dret d'aprofitament de les pastures ubicades en les zones de protecció per a l'alimentació d'ocells necròfags, la durada de l'aprofitament i el nombre d'animals que aprofitaran les pastures esmentades. A la sol·licitud s'ha d'incloure una declaració responsable conforme es compleixen els requisits establerts a les lletres b) i c) de l'article 3.

5.3 L'òrgan competent per resoldre la sol·licitud és la persona titular de la direcció dels serveis territorials del departament competent en matèria de ramaderia.

5.4 El termini màxim per emetre la resolució i notificar-la per escrit a la persona sol·licitant és de tres mesos a comptar de la presentació de la sol·licitud. En cas de manca de resolució expressa en el termini establert la persona interessada pot entendre estimada la seva sol·licitud.

5.5 Contra la resolució esmentada es pot interposar recurs d'alçada davant la persona titular de la direcció general competent en matèria de ramaderia en el termini d'un mes a comptar de l'endemà de la recepció de la notificació de la resolució.

5.6 La resolució d'autorització ha d'especificar les condicions de l'excepcionalitat de la recollida dels animals morts, les pastures a les quals correspon i, si s'escau, l'època estacional i el nombre d'animals, els supòsits pels quals l'autorització pot quedar suspesa, així com les responsabilitats de les persones o entitats que dins de la zona de protecció col·laboren amb l'alimentació o són responsables dels animals de les explotacions en relació amb els requisits i les obligacions establertes en aquesta Ordre.

Article 6

Requisits per a l'autorització dels canyets

Els canyets poden ser autoritzats per a l'alimentació d'espècies d'ocells necròfags sempre que es compleixin els requisits següents:

a) Estar ubicats a més de 500 m de nuclis de població estable i allunyats d'aeroports, línies elèctriques, parcs eòlics, cursos d'aigua superficial o aquífers que puguin ser contaminats.

b) Disposar d'una superfície superior a les 0,5 ha amb poca o escassa¹⁸⁷

vegetació arbòria i arbustiva, que permeti l'accés i la sortida de les espècies necròfagues. Si fos necessari es faran servir mètodes de tancament que impedeixin el pas a altres espècies que puguin perjudicar als ocells necròfags per als quals es vol crear el canyet.

c) Disposar d'un únic accés per als vehicles de transport, que haurà d'estar tancat mitjançant tanca, cademat o altres mètodes.

Article 7

Obligacions de la persona gestora o responsable dels canyets

Les persones titulars de canyets autoritzats estan obligats a:

a) Disposar i mantenir un registre que garanteixi la traçabilitat del material aportat al canyet. Els registres hauran de contenir com a mínim les dades relatives a les explotacions i/o els establiments d'origen del material, la identificació dels animals, nombre, espècies, pes estimat i la data en què s'efectua l'aportació.

Quan les autoritzacions incloguin subproductes de categoria 1 el registre haurà de permetre la traçabilitat individual dels animals aportats.

b) Garantir que durant tot el període autoritzat els materials de categoria 1 provindran d'explotacions qualificades sanitàriament de les malalties amb programes de lluita i eradicació vigents i no estar sotmeses a restriccions per qualsevol altra malaltia de declaració obligatòria.

c) Presentar anualment el registre davant la direcció general competent en matèria de medi natural, així com un informe amb la relació d'espècies d'ocells necròfags detectats en el canyet.

d) Quan l'autorització inclogui subproductes de la categoria 1 de les espècies ovina, caprina i bovina s'haurà de garantir que les explotacions d'origen dels subproductes compleixen amb el programa de seguiment de les encefalopaties espongiformes transmissibles (EET).

Article 8

Procediment d'autorització dels canyets

8.1 Les persones titulars dels canyets han d'adreçar les sol·licituds d'autorització a la direcció dels serveis territorials del departament competent en matèria de medi natural, les quals es presentaran preferentment davant les oficines comarcals del mateix departament, sense perjudici de fer ús de la resta de mitjans permesos per la legislació vigent en matèria de procediment administratiu.

Quan sigui procedent, s'han de presentar davant el Conselh Generau d'Aran, a qui correspon atorgar l'autorització que correspongui.

8.2 Les sol·licituds han de contenir les dades següents:

- a) Nom, adreça i NIF de la persona responsable o gestora del canyet, amb indicació del títol jurídic habilitant.
- b) Localització geogràfica del canyet amb indicació de les seves coordenades geogràfiques.
- c) Espècies necròfagues d'interès comunitari per a les que es vol destinar el canyet.
- d) Establiments i/o explotacions de procedència dels subproductes animals no destinats a consum humà que es volen aportar al canyet, indicant nom, adreça, NIF o CIF i registres que permetin la seva identificació i marca oficial.
- e) Tipus de subproductes a aportar, especificant categoria, quantitat i periodicitat.
- f) Recorregut previst dels materials des dels establiments fins al canyet.
- g) Mètode de transport previst i recipients que s'utilitzaran per al transport.
- h) Compromís del gestor o responsable de l'acceptació dels subproductes.

8.3 L'òrgan competent per resoldre la sol·licitud és la persona titular de la direcció dels serveis territorials del departament competent en matèria de medi natural, amb els informes favorables previs de la direcció general competent en matèria de ramaderia i de l'òrgan competent en matèria de biodiversitat de la direcció general competent en matèria de medi natural.

8.4 De forma excepcional i quan l'òrgan competent en matèria de medi natural determini la necessitat de més aportacions alimentàries al canyet es podran autoritzar aportacions de material de categoria 1 d'animals de l'espècie bovina amb la indicació dels requisits que, si s'escau, s'hauran de complir a més dels especificats a l'article 7.

8.5 El termini màxim per emetre la resolució i notificar-la per escrit a la persona sol·licitant és de tres mesos a comptar de la data de la presentació de la sol·licitud. En cas de manca de resolució expressa en el termini establert, la persona interessada pot entendre estimada la seva sol·licitud.

8.6 La resolució d'autorització comportarà així mateix l'autorització per al transport dels subproductes des de l'establiment i/o explotació de procedència fins al canyet, d'acord amb la normativa vigent.

8.7 Contra la resolució de la persona titular de la direcció dels serveis territorials es pot interposar recurs d'alçada davant la persona titular de la direcció general competent en matèria de medi natural en el termini d'un mes a comptar de l'endemà de la recepció de la notificació de la resolució.

Article 9

Renovació de l'autorització d'un canyet

9.1 L'autorització es concedeix per a un període màxim de tres anys, transcorreguts els quals cal sol·licitar la renovació de dita autorització.

9.2 Abans de la finalització de la vigència de l'autorització, en cas d'estar interessada en el manteniment del canyet com a punt d'alimentació, la persona gestora o responsable ha de presentar una sol·licitud de renovació. Aquesta sol·licitud ha d'indicar les modificacions que s'escaiguin en relació amb les dades especificades a l'apartat 1 de l'article 8 i s'ha d'acompanyar d'un informe sobre el grau d'utilització del canyet per part de les espècies d'ocells necròfags, així com d'altres ocells que s'hagin detectat. En aquest informe cal fer constar també qualsevol altra incidència que s'hagi pogut comprovar en relació amb un mal ús d'aquest, l'entrada d'espècies no desitjades, els riscos per a la conservació de les espècies, la sanitat animal o la salut pública. El procediment aplicable a la renovació és el previst a l'article anterior per a les autoritzacions dels canyets.

Article 10

Suspensió cautelar i revocació de les autoritzacions

10.1 D'acord amb les normes de procediment administratiu i amb l'audiència prèvia de la persona interessada, les autoritzacions previstes en aquesta Ordre poden ser suspeses cautelarment mitjançant resolució de l'òrgan competent per a la concessió de les autoritzacions, en cas de sospita o confirmació de la possibilitat de transmissió d'encefalopaties espongiformes transmissibles en les explotacions, els ramats o els espais afectats, o de malalties greus transmissibles a persones o animals, fins que pugui descartar-se el risc.

10.2 Així mateix, d'acord amb les normes de procediment administratiu i amb l'audiència prèvia de la persona interessada, l'òrgan competent pot revocar mitjançant resolució les autoritzacions atorgades en cas de comprovació de l'incompliment dels requisits exigits en aquesta Ordre o quan a criteri tècnic es consideri que les necessitats alimentàries de les espècies d'ocells necròfags d'interès comunitari estan cobertes o de què el seu estat de conservació no millora amb les mesures adoptades d'acord amb la present Ordre.

Article 11

Infraccions i sancions

En el cas d'incompliments del que preveu aquesta Ordre és aplicable el règim d'infraccions i sancions establert a les lleis estatals 8/2003, de 24 d'abril, de sanitat animal, i 42/2007, de 13 de desembre, del patrimoni natural i de la biodiversitat, sens perjudici de les possibles responsabilitats derivades dels incompliments.

Disposicions addicionals

1. Les autoritzacions regulades en aquesta disposició s'atorguen amb la comprovació prèvia per part de l'òrgan competent en matèria de medi natural que les necessitats alimentàries de les espècies d'ocells necròfags d'interès comunitari no estan cobertes i que el seu estat de conservació millorarà amb les mesures adoptades en virtut de la present Ordre.
2. El departament competent en matèria de ramaderia i medi natural ha d'habilitar els mitjans necessaris per tal que els tràmits d'autorització previstos en aquesta Ordre es puguin efectuar progressivament per via electrònica.

Disposició transitòria

Els canyets autoritzats a l'entrada en vigor d'aquesta Ordre disposen d'un any per a la seva adaptació als requisits que s'hi preveuen.

Disposició final

Aquesta Ordre entra en vigor l'endemà de la seva publicació al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya.

Barcelona, 23 de novembre de 2012

Josep Maria Pelegrí i Aixut

Conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

SISTEMA D'INDICADORS

Objectiu general	Indicador	Estratègies associades	Estratègies secundàries	Valor E. sec.	Valor	Rang	Rang indicators	Rang total
Correcte gestió del PAS	Socioeconòmic	Ecoturisme	Mínim impacte medi	0	0	[0,1]	[0,2]	[0,10]
			Participació comunitat local	0				
			Educació per la conservació	0				
			Construcció Híde	0,25 0 0,25				
	Conservacionista	Difusió informació			0	1	[0,1]	
			Freqüència de les aportacions		0	1	[0,1]	
		Alimentació						
			General	Tipologia	0	0	[0,1]	
				Fragmentació	0,33 0			
		Dispersió		0,33 0 0,33	1			
		Aegypius monachus	Tipologia	0	0	[0,1]		
			Fragmentació	0,33 0				
			Dispersió	0,33 0 0,33	1			
		Gypaetus barbatus	Tipologia	0	0	[0,1]		
			Fragmentació	0,33 0				
			Dispersió	0,33 0 0,33	1			
		Infraestructures protecció			0	1	[0,1]	
			Censos observacionals	Experiència	0	0	[0,1]	
		Material		0				
		Zones específiques d'observació		0,33 0 0,33	1			
		Conservació/Tractament aliment	Frigorífic	0	0	[0,1]		
			Eines manipulació/tractament carn	0				
	0,33 0 0		1					
Zona habilitada treball	0,33							
Mediambiental	Proximitat ramaders			0	1	[0,1]		
	Proximitat escorxador			0	1	[0,1]		
		Petjada ecològica			0	1	[0,1]	

TAULES DE CENSOS

	Parelles segures	Parelles probables	Total parelles estimades
Barcelona	10	0	10
Tarragona	3	0	3
Lleida	63	2	65
Girona	5	0	5
TOTAL	81	2	83

Taula 49: Població reproductora d'Aufrany present a Catalunya el 2012
Font: Síntesi dels resultats del cens d'aufrany a Catalunya (2012)

Año	Nº parejas en la colonia
2009	1
2010	4
2011	3
2012	5
2013	7
2014	8
2015	11

Taula 50: Parelles de voltor negre (*Aegypius monachus*)
Font: Aleix Millet

ANY	PARELLES	PARELLES ESTIMADES	COLONIES
1979	38	51	8
1989	78	117	13
1999	397	431	50
2009	940	1116	163

Taula 51: Parelles de voltor comú (*Gyps fulvus*)
Font: Departament de Territori i Sostenibilitat

	Territoris (UT)	Territoris controlats (UTC)
1980	2	2
1981	2	2
1982	2	2
1983	5	4
1984	7	5
1985	8	7
1986	10	7
1987	11	7
1988	12	7
1989	13	8
1990	14	9
1991	15	11
1992	15	11
1993	19	12
1994	19	13
1995	20	14
1996	23	15
1997	23	15
1998	24	15
1999	24	19
2000	27	20
2001	30	21
2002	30	21
2003	32	22
2004	34	24
2005	34	25
2006	34	26
2007	34	28
2008	36	30
2009	36	31
2010	43	37
2011	40	37
2012	39	39
2013	42	34
2014	45	44

Taula 52: Censos del trençalòs (*Gypaetus barbatus*)
 Font: Departament de Territori i Sostenibilitat